

(1)

Kamer der Volksvertegenwoordigers

4 JULI 1950.

WETSVOORSTEL

**tot wijziging van de wet van 15 Mei 1912
op de kinderbescherming.**

TOELICHTING

MEVROUWEN, MIJNE HEREN,

Sedert het jaar 1934 is er een wetsontwerp aanhangig bij de Kamers waarbij de wijziging voorgesteld werd van sommige bepalingen van de wet van 15 Mei 1912 op de kinderbescherming.

Dit ontwerp werd behandeld door de Kamer der Volksvertegenwoordigers, daarna door de Senaat. Na enkele wijzigingen te hebben ondergaan werd het terug naar de Kamer der Volksvertegenwoordigers verzonden en is sedertdien niet meer in aanmerking genomen geworden.

Het onderhavig voorstel betracht niets anders dan het bewuste wetsontwerp in een wet te doen omzetten, des te meer daar de beoogde wijzigingen van elementair belang zijn en een waarborg uitmaken voor de rechtzoekenden, bijzonder voor personen die schade ondergaan door gedragingen van kinderen die onder toepassing vallen van de wet van 15 Mei 1912.

1. — Vergoeding voor geringe schadegevallen.

Artikel 24, lid 2, der wet van 15 Mei 1912 bepaalt dat de kinderrechter, mits sommige voorwaarden, schadevergoeding mag toekennen aan de benadeelde zonder dat deze verplicht weze zijn toevlucht te nemen tot een aanstelling als burgerlijke partij.

Deze mogelijkheid bestaat :

- 1) indien de schadevergoeding niet méér bedraagt dan 50 frank;
- 2) indien er een klacht is, bekleed met het visa van de burgemeester;
- 3) indien de klacht vergezeld is van een schatting der schade opgemaakt door deze ambtenaar.

In de praktijk is dit lid niet toepasselijk gezien het in de wet voorziene bedrag van 50 frank niet meer in overeenstemming is met de huidige toestanden.

Wij stellen voor dit bedrag te verhogen tot 3.000 frank.

Chambre des Représentants

4 JUILLET 1950.

PROPOSITION DE LOI

modifiant la loi du 15 mai 1912 sur la protection de l'enfance.

DEVELOPPEMENTS

MESDAMES, MESSIEURS,

Depuis l'année 1934, les Chambres sont saisies d'un projet de loi tendant à modifier certaines dispositions de la loi du 15 mai 1912 sur la protection de l'enfance.

Ce projet fut discuté par la Chambre des Représentants, puis par le Sénat. Après avoir subi quelques modifications, il fut renvoyé à la Chambre des Représentants et n'a plus été repris depuis lors.

La présente proposition n'a d'autre but que de transformer en loi le projet en question, d'autant plus que les modifications envisagées sont élémentaires et constituent une garantie pour les justiciables, en particulier pour les personnes lésées par le comportement d'enfants auxquels s'applique la loi du 15 mai 1912.

1. — Réparation de dommages légers.

L'article 24, alinéa 2, de la loi du 15 mai 1912 stipule que le juge des enfants pourra adjuger, sous certaines conditions, des dommages-intérêts à la partie lésée sans que celle-ci soit tenue de recourir à la constitution de partie civile.

Cette possibilité existe :

- 1) si les dommages-intérêts n'excèdent pas 50 francs;
- 2) s'il y a plainte revêtue du visa du bourgmestre;
- 3) si la plainte s'accompagne d'une évaluation du dommage dressée par ce fonctionnaire.

En pratique, cet alinéa n'est pas applicable, la somme de 50 francs prévue par la loi ne répondant plus aux situations actuelles.

Nous proposons de porter cette somme à 3.000 francs.

G.

2. — Rechtspleging.

A. Ten einde alle betwisting uit te sluiten omtrent de mogelijkheid vanwege een benadeelde persoon een zaak bij rechtstreekse dagvaarding aanhangig te maken voor de kinderrechter, wordt deze mogelijkheid uitdrukkelijk erkend: geen ernstige nadelen werden hiertegen geopperd; integendeel, voor de benadeelde partijen, zijn er grote voordelen (vermijden van hoge gerechtskosten, tijdsbesparing, enz.) aan verbonden.

B. Ten einde de onnauwkeurigheid der rechtspleging voor de kinderrechtkanten te verhelpen, in geval van verzoekschriften tot de kinderrechter gericht door de ouders, voogden of door diegenen die toezicht hebben op de kinderen, werd voorgesteld dat de rechter geen uitspraak zou doen zonder tegensprekende debatten en zonder tussenkomst van het Openbaar Ministerie.

3. — Beroep tegen de beslissingen van de kinderrechter.

Artikel 32 der wet van 15 Mei 1912 laat enkel het beroep toe aan het Openbaar Ministerie alsmede aan het kind, de ouders, voogden of personen die voor de bewaking van het kind instaan, doch, voor deze, slechts wanneer de beslissing het kind aan hun bewaking onttrekt.

Hieruit vloeit o. m. voort :

- dat de burgerlijke partij en de burgerlijk-verantwoordelijke partij nooit recht van beroep hebben;
- dat het kind, zijn ouders, voogden of personen aan wie de bewaking van het kind opgedragen is, niet altijd beroep kunnen instellen;
- dat in geval van een veroordeling tot schadevergoeding, deze, ondanks het feit dat in beroep de ten laste gelegde feiten niet bewezen worden verklaard, definitief blijft;
- dat, in geval van afwijzing van een burgerlijke eis in eerste aanleg als gevolg van het niet bewezen zijn der feiten, deze afwijzing definitief blijft, zelfs indien, op beroep van het Openbaar Ministerie, de kinderrechter in beroep de feiten als bewezen aanziet.

Er is geen enkel reden waarom het Openbaar Ministerie een voorrecht van beroep zou mogen hebben; de algemene rechtsbeginselen en de zorg de gelijkheid te herstellen tussen al de partijen die bij de behandeling van een zaak voor de kinderrechter betrokken zijn, eisten de uitbreiding van het beroepsrecht.

Om al deze redenen werd er voorheen aanvang gemaakt met de wijziging van de wet van 15 Mei 1912, en wordt het toen gedane voorstel hernomen. (Cfr. Parlem. Stukken, Kamer der Volksvertegenwoordigers : 1933-1934, n° 93 en 223; 1939, n° 7; Senaat : 1936, n° 66; 1939, n° 92; Parlementaire Handelingen : Kamer der Volksvertegenwoordigers, 26-27 Juni 1934; Senaat, 6 Juli 1939.)

2. — Procédure.

A. Afin d'écartier toute contestation relative à la possibilité, pour une personne lésée, de saisir le juge des enfants, par citation directe, cette possibilité est explicitement reconnue: on n'a pas fait valoir d'inconvénients sérieux à son encontre; il s'y attache au contraire de grands avantages pour les parties lésées (économie de frais de justice élevés, de temps, etc.).

B. Afin de remédier aux lacunes de la procédure devant les juridictions infantiles en cas de requêtes adressées au juge des enfants par les parents, les tuteurs ou par ceux qui ont la surveillance des enfants, il fut proposé que le juge ne statuerait pas en l'absence de débats contradictoires et d'intervention du Ministère public.

3. — Appel des décisions des juges des enfants.

L'article 32 de la loi du 15 mai 1912 accorde la faculté d'appel uniquement au Ministère public, ainsi qu'à l'enfant, aux parents, aux tuteurs ou aux personnes responsables de la garde de l'enfant, tout en restreignant la faculté, pour ces derniers, au cas où la décision leur soustrait la garde de l'enfant.

Il en résulte notamment :

- que la partie civile et la partie civillement responsable n'ont jamais le droit d'appel;
- que l'enfant, ses parents, tuteurs ou les personnes ayant la garde de l'enfant n'ont pas toujours la faculté d'interjeter appel;
- qu'une condamnation à des dommages-intérêts reste définitive, alors même qu'en appel les faits incriminés sont déclarés non établis;
- qu'en cas de rejet d'une action civile en première instance en raison de ce que les faits ne sont pas établis, ce rejet reste définitif, même si, sur appel du Ministère public, le juge des enfants de l'instance d'appel considère les faits comme établis.

Il n'y a aucune raison d'accorder au Ministère public un privilège d'appel; les principes généraux du droit et le souci de rétablir l'égalité entre toutes les parties intéressées à l'instruction d'une affaire devant le juge des enfants, postulent l'extension du droit d'appel.

C'est pour tous ces motifs qu'avait été entreprise antérieurement la modification de la loi du 15 mai 1912 et que la proposition formulée à l'époque est reprise aujourd'hui. (Cf. Documents parlementaires, Chambre des Représentants : 1933-1934, n° 93 et 223; 1939, n° 7; Sénat : 1936, n° 66; 1939, n° 92; Annales parlementaires, Chambre des Représentants, 26-27 juin 1934; Sénat, 6 juillet 1939.)

L. ROPPE.

WETSVOORSTEL

Eerste artikel.

In lid 2 van artikel 24 der wet van 15 Mei 1912 wordt het cijfer 50(frank) vervangen door het cijfer 3.000(frank).

PROPOSITION DE LOI

Article premier.

Au second alinéa de l'article 24 de la loi du 15 mai 1912, le nombre 50 (francs) est remplacé par 3.000 (francs).

Art. 2.

Bovenaan paragraaf 4 van hoofdstuk II derzelfde wet, wordt een artikel 26bis ingevoegd, luidende :

« De zaak wordt aanhangig gemaakt bij de kinderrechter, hetzij door het Openbaar Ministerie, hetzij door dagvaarding van het Openbaar Bestuur dat vervolgingen instelt of van de benadeelde partij, hetzij door het bevelschrift tot verwijzing, voorzien bij artikel 12, hetzij door het verzoekschrift voorzien bij artikel 14.

» De dagvaardingen van het Openbaar Ministerie en van de benadeelde partij moeten, om geldig te zijn, gericht worden niet alleen aan het kind maar ook aan de ouders, voogden of personen die met de bewaking belast zijn.

» Zelfs in het geval dat de rechter uitspraak doet op verzoekschrift, als voorzien in artikel 14, wordt generlei beslissing genomen, tenzij na verschijning van het kind en verhoor van het Openbaar Ministerie in zijn advies. »

Art. 3.

Het eerste lid van artikel 32 van bedoelde wet wordt vervangen door de volgende bepaling :

« Het recht om beroep aan te tekenen tegen de uitspraken van de kinderrechter behoort :

» 1° aan het kind, aan de ouders, voogden of personen wien zijn bewaking is opgedragen;

» 2° aan het Openbaar Ministerie, zonder dat het hoger beroep moge slaan op veroordelingen tot schadevergoeding uitgesproken buiten het geval van artikel 24;

» 3° aan de openbare besturen op wier aanklacht vervolgingen werden ingesteld;

» 4° aan de benadeelde of burgerlijk aansprakelijke personen, met betrekking tot hun burgerlijke belangen alleen. »

30 Juni 1950.

Art. 2.

Il est inséré en tête du paragraphe 4 du chapitre II de la même loi, un article 26bis ainsi libellé :

« Le juge des enfants est saisi soit par le Ministère public, soit par la citation de l'Administration publique poursuivante ou de la partie lésée, soit par l'ordonnance de renvoi prévue à l'article 12, soit par la requête prévue à l'article 14.

» Les citations du Ministère public et de la partie lésée devront être adressées, pour être valables, non seulement à l'enfant, mais encore aux parents, tuteurs ou personnes qui en ont la garde.

» Même dans le cas où le juge statue sur requête comme prévu à l'article 14, aucune décision n'est prise qu'après comparution de l'enfant et audition du Ministère public en son avis. »

Art. 3.

Le premier alinéa de l'article 32 de ladite loi est remplacé par la disposition suivante :

« La faculté d'appeler des décisions rendues par le juge des enfants appartient :

» 1° à l'enfant, aux parents, tuteurs ou personnes qui ont sa garde;

» 2° au Ministère public, sans que l'appel puisse porter sur les condamnations à des dommages-intérêts prononcées hormis le cas de l'article 24;

» 3° aux administrations publiques sur la plainte desquelles la poursuite a été intentée;

» 4° aux personnes lésées ou civilement responsables quant à leurs intérêts civils seulement. »

30 juin 1950.

L. ROPPE,
A. DE GRYSE,
F. ROBYNS,
P. MEYERS,
J. OBLIN,
H. MARCQ.
